

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie: 1-2. - 1926

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. XXII. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614466736/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

nye Tid, Despotiets, mod den gamle, patriarkalske, derfor stikkes det i Brand af den gamle Michael; Tyranniets Bastille maa falde, men, kun en liden Stund, saa genopbygges Slottet, Polakkerne bukker under, den gamle Harpe sønderlaas af en russisk Soldat, og Polen lever kun i Aandens og Poesiens Rige.

Brugen af Symboler berører ikke alene Værkets Komposition, men præger ogsaa dets Stil og Sprog. Stilen er rolig og klar, næsten nøgtern, uden moderne Søgthed i Udtrykket; Hauch svælger ikke i sære Ord, men skriver naturligt og forstaaeligt. Naar Værket ikke des mindre hæver sig til Kunst, beror det netop herpaa; jo simple og klarere, des større Kunst. Men Stilen rummer tillige en lyrisk Underbund, der i det sproglige Udtryk kommer for Dagen, dels ved Sammenligninger af og til, dels ved de nys omtalte Symboler. Og i Bogens Digte bryder den lyriske Stil og Stemning frem med Vælde. Digtene hører til de bedste, Hauch har ydet, og det siger ikke lidt; han mestrer alle Toner, ligefra graadkvalt Vemod til harmfuld Patos og stille Resignation. Alene for Digtene kan Bogen kendetegnes som et Mesterværk. Faa har som Hauch truffet den slaviske Tone i de to tidligere nævnte Smaadigte; Vemoden ved at forlade Hjemmet har han som ingen anden mægtet at fremstille i det lille Digt: »Farvel, mit elskte Moderhiem! farvel du favre Sommer!« Og hvor i dansk Versdigtning findes et saa harmfuldt Digt som Vekselsangen: »Her Roserne blussed ved rullende Vove«? Perlen er dog Leontines Sang: »Hvorfor svulmer Weichselfloden?« Der lever hele Polens tragiske Kamp; Suk og Sorg over den mistede Frihed genlyder i Naturen som i Mennesket, hele Landet er tegnet i den ene Linje: »Derfor sørge Mark og Enge med den hvide Piil«, men dog klinger Digtet ud i et Haab om, at Lænkerne engang vil brydes.

XXII